

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupená Mgr. Sebastiánem Čapuchou, advokátem se sídlem Farní 19, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2023, č. j. 10 Af 4/2023-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 18. 7. 2017 k Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí žádost o vrácení správních poplatků za pořízení kopií z celkem šesti správních spisů v celkové výši 155 Kč. Městský úřad rozhodnutím ze dne 21. 8. 2017, č. j. MUFO 26116/2017, žádosti žalobkyně nevyhověl (a žalobkyni poučil o tom, že proti jeho rozhodnutí se nelze dle § 7 odst. 3 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, odvolat, byť později v této věci vycházeli správci daně všech stupňů z toho, že odvolání proti rozhodnutí městského úřadu jakožto správce daně prvního stupně o nevyhovění žádosti poplatníka o vrácení správních poplatků je přípustné – pozn. NSS). Uvedené rozhodnutí městského úřadu bylo následně

zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2018, č. j. 22 A 180/2017-31, pro nepřezkoumatelnost a věc byla městskému úřadu vrácena k dalšímu řízení, neboť se podle krajského soudu městský úřad opomněl zabývat tím, zda byla žalobkyně účastnicí řízení ve věcech, k nimž byly vedeny spisy, ze kterých jí byly pořízeny kopie, přičemž správní poplatek jí podle krajského soudu neměl být vyměřen z listin, které jí měly být zaslány jakožto účastnici řízení. Městský úřad poté dalším rozhodnutím ze dne 12. 8. 2019, č. j. MUFO 23468/2019, žádosti žalobkyně opět nevyhověl. Toto rozhodnutí zrušil ve zkráceném přezkumném řízení dle § 97 správního řádu Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 6. 2. 2020, č. j. 20518/2020, neboť městský úřad nesprávně postupoval podle správního řádu, přestože měl postupovat podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v relevantním znění (dále jen „daňový řád“). Odvolání proti tomuto rozhodnutí krajského úřadu žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 5. 2020, č. j. MF-12557/2020/3903-3, zamítl a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. Městský úřad následně rozhodnutím ze dne 3. 8. 2021, č. j. MUFO 25060/2021, žádosti žalobkyně opět nevyhověl s tím, že nesouhlasil s právním názorem Krajského soudu v Ostravě, že by pro vyměření daných správních poplatků mělo být relevantní, zda žalobkyně byla účastnicí daných správních. Na základě odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí městského úřadu krajský úřad výrokem svého rozhodnutí ze dne 20. 10. 2021, č. j. MSK 120001/2021, s odkazem na § 116 odst. 3 daňového řádu, v rozhodném znění, vrátil věc městskému úřadu k postupu dle § 113 odst. 1 daňového řádu (tj. k tomu, aby městský úřad sám rozhodl o odvolání žalobkyně), což krajský úřad odůvodnil tím, že městský úřad opět nezjišťoval výše zmíněné skutečnosti, které označil za relevantní ve svém zrušujícím rozsudku Krajský soud v Ostravě.

[2] Městský úřad se dne 10. 6. 2022 obrátil na žalovaného s podnětem k přezkoumání uvedeného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 20. 10. 2021, č. j. MSK 120001/2021, neboť nesouhlasil se zmíněným právním názorem Krajského soudu v Ostravě. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2022, č. j. MF-17659/2022/3903-3, nařídil dle § 121 odst. 1 daňového řádu přezkoumání daného rozhodnutí krajského úřadu, byť samotný podnět městského úřadu důvodným neshledal, a naopak připomněl městskému úřadu, že je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem krajského soudu vyjádřeným v jeho zrušujícím rozsudku v dalším řízení v dané věci vázán. Nicméně žalovaný dospěl k závěru, že odvolací rozhodnutí krajského úřadu vykazuje podstatné vady, které by mohly mít vliv na soulad tohoto rozhodnutí s právními předpisy. Konkrétně žalovaný vytkl krajskému úřadu především nesprávný postup ve věci. Pokud krajský úřad hodlal městský úřad zavázat k tomu, aby ve věci doplnil dokazování, nebyly dány podmínky pro postup dle § 113 daňového řádu, tedy pro to, aby městský úřad sám rozhodl o odvolání žalobkyně. Navíc vrácení věci prvostupňovému správci daně dle § 116 odst. 3 daňového řádu, v rozhodném znění, k postupu dle § 113 odst. 1 daňového řádu měl odvolací orgán učinit úředním postupem, nikoliv výrokem svého rozhodnutí. V odvolacím řízení dle daňového řádu se uplatní apelační princip, který odvolacímu orgánu neumožňuje ani odvoláním napadené rozhodnutí správce daně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání a rozhodnutí. Naopak, sám odvolací orgán zajišťuje nápravu případného nedostatečného zjištění skutkového stavu i právních vad rozhodnutí prvního stupně, a to postupem dle § 115 daňového řádu. Byl to tedy krajský úřad, kdo měl po zjištění vad rozhodnutí městského úřadu uplatnit § 115 daňového řádu, tedy doplnit odpovídajícím způsobem dokazování (popř. v souladu s tímto ustanovením uložit městskému úřadu, aby doplnění dokazování v odvolacím řízení provedl on). V závislosti na výsledku doplnění řízení měl krajský úřad o odvolání žalobkyně rozhodnout jedním ze způsobů předvídaných v § 116 odst. 1 daňového řádu (tj. buď

pokračování

odvoláním napadené rozhodnutí změnit, nebo ho zrušit a zastavit řízení, nebo odvolání zamítnout a jím napadené rozhodnutí správce daně potvrdit). Bude tedy na krajském úřadu, aby v přezkumném řízení své odvolací rozhodnutím změnil dle § 123 odst. 5 daňového řádu tak, že o odvolání žalobkyně rozhodne jedním z uvedených způsobů, případně krajský úřad své přezkoumávané odvolací rozhodnutí zruší, pokud dospěje k závěru, že nemělo být vydáno, anebo, pokud neshledá důvody ke změně nebo zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, přezkumné řízení zastaví.

[3] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného o nařízení přezkoumání rozhodnutí krajského úřadu podala žalobkyně rozklad, který však ministr financí rozhodnutím ze dne 8. 12. 2022, č. j. MF-17659/2022/3903-12, zamítl a rozkladem napadené rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí ministra financí o rozkladu brojila žalobkyně žalobou, kterou Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 7. 2023, č. j. 10 Af 4/2023-39, odmítl. Městský soud se důkladně zabýval přípustností podané žaloby. Dospěl přitom s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu k závěru, že rozhodnutí o nařízení přezkoumání daňového rozhodnutí není rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. ani rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. a zpravidla se jedná o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., proti němuž je žaloba přípustná. To však nevyplývá z jeho podstaty, ale závisí na tom, zda se toto rozhodnutí nějak projevilo v právní sféře žalobce. V posuzovaném případě tomu tak dle městského soudu není. Rozhodnutím, jehož přezkoumání bylo nařízeno, odvolací orgán vrátil věc prvostupňovému správci daně k dalšímu postupu v řízení o žádosti žalobkyně. Řízení o žádosti žalobkyně tím neskončilo, a proto rozhodnutí odvolacího orgánu závazně neupravovalo žalobkynina práva ani povinnosti a nemohlo se tedy ani dotknout její právní sféry. Takové účinky může mít až konečné rozhodnutí o její žádosti. Jestliže tedy rozhodnutí krajského úřadu, jehož přezkoumání bylo nařízeno, přímo nezasahovalo do právní sféry žalobkyně, pak totéž je podle městského soudu třeba konstatovat o žalobou napadených rozhodnutích žalovaného a ministra financí, jimiž bylo přezkoumání rozhodnutí krajského úřadu nařízeno. Ani tato rozhodnutí tedy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a žalobkyně by proti nim tedy nemohla brojit správní žalobou. Výjimkou by mohla dle městského soudu být pouze situace, kdy by rozhodnutí o nařízení přezkoumání obsahovalo závazný právní názor nadřízeného správce daně, jenž by předurčoval výsledek řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, jehož přezkoumání bylo nařízeno. To se však v posuzovaném případě nestalo. Rozhodnutí žalovaného o nařízení přezkoumání ani rozkladové rozhodnutí ministra financí se nijak nevyjadřují ke hmotným právům žalobkyně, nýbrž zabývají se výlučně procesními otázkami a ponechávají na správcích daně rozhodujících v původním řízení, jakým způsobem o žádosti žalobkyně rozhodnou.

[5] S ohledem na tyto úvahy dospěl městský soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí ministra financí je úkonem správního orgánu, který není rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto je ze soudního přezkoumání dle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno, takže žaloba proti němu je nepřipustná [§ 68 písm. e) s. ř. s.]. Z toho důvodu ji městský soud dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla usnesení městského soudu kasační stížností, kterou doplnil rovněž její zástupce. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu o tom, že žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy že nezasahuje do práv ani povinností stěžovatelky. Stěžovatelka poukazuje na to, že ministr financí v bodě 30 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že krajský úřad v závislosti na výsledku přezkumného řízení buďto své původní rozhodnutí zruší, nebo změní (zjistí-li, že byly naplněny podmínky dle § 121 odst. 1 daňového řádu), anebo přezkumné řízení zastaví. Pokud by tedy krajský úřad změnil v přezkumném řízení své původní rozhodnutí tak, že by stěžovatelčino odvolání zamítl, zasáhl by tím do jejích práv. Stěžovatelka upozornila, že právě k tomu nakonec došlo, neboť krajský úřad rozhodnutím ze dne 25. 4. 2023, č. j. MSK 133768/2022, změnil své původní odvolací rozhodnutí, jehož přezkoumání bylo nařízeno, tak, že odvolání stěžovatelky zamítl a potvrdil odvoláním napadené rozhodnutí městského úřadu ze dne 3. 8. 2021, č. j. MUFO 25060/2021. Městský soud měl dle stěžovatelky uvedené rozhodnutí zohlednit při rozhodování o její žalobě, namísto toho však žalobu odmítl, přestože žalobou napadené rozhodnutí předurčovalo výsledek přezkumného řízení. Dále stěžovatelka namítala, že měl městský soud posoudit, zda věc nelze projednat v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na své rozhodnutí a rozhodnutí ministra financí, jakož i na napadené usnesení městského soudu, s nímž se ztotožnil.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného usnesení městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že posuzovaná kasační stížnost směřuje proti usnesení městského soudu, jímž byla žaloba stěžovatelky odmítnuta jako nepřipustná, v takovém případě lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004-53; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyššímu správnímu soudu tudíž v tomto případě nepřísluší zabývat se věcí samou, tedy posuzovat zákonnost žalobou napadeného

pokračování

rozhodnutí. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu bude pouze to, zda městský soud postupoval správně, když stěžovatelčinu žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl s odůvodněním, že žalobou napadené rozhodnutí ministra financí není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

[11] Dle § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

[12] Stěžovatelka především nesouhlasí se závěrem městského soudu o tom, že žalobou napadené rozhodnutí nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje její práva ani povinnosti. Nejvyšší správní soud nemohl dát stěžovatelce zapravdu.

[13] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že rozhodnutí nadřízeného správce daně o nařízení přezkoumání daňového rozhodnutí ve smyslu § 121 odst. 1 daňového řádu obecně není vyloučeno ze soudního přezkumu. To ovšem městský soud v napadeném usnesení nezpochybňuje. Naopak sám odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 9 Afs 257/2016-62, a ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Afs 165/2016-27, podle nichž se nejedná o rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 1 Afs 21/2006-52, podle něhož se nejedná ani o rozhodnutí předběžné povahy.

[14] Městský soud pouze dospěl k závěru, že v nyní posuzovaném případě se vzhledem ke konkrétní procesní situaci žalobou napadené rozhodnutí nijak neprojevalo v právní sféře stěžovatelky a nejedná se tedy o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. V tomto směru je třeba městskému soudu přisvědčit.

[15] V posuzovaném případě byl stav věci před vydáním žalobou napadených rozhodnutí žalovaného a ministra financí dle procesně vadného odvolacího rozhodnutí krajského úřadu, jehož přezkoumání bylo následně nařízeno, takový, že městský úřad měl v souvislosti s potřebou doplnit dokazování sám rozhodnout o odvolání stěžovatelky dle § 113 odst. 1 daňového řádu (tedy patrně autoremedurou). Krajský úřad tedy o stěžovatelkou uplatněném nároku sám nerozhodl, ale pouze (procesně vadným postupem) vrátil věc správci daně prvního stupně. Rozhodnutí krajského úřadu tak neměnilo stěžovatelčino hmotněprávní postavení (o její žádosti nebylo rozhodnuto). V takovém případě ani nařízením přezkoumání tohoto rozhodnutí krajského úřadu nemohlo být zasaženo do stěžovatelčiných subjektivních hmotných práv.

[16] Se stěžovatelkou nelze souhlasit, namítá-li, že uvedené závěry odporují dosavadní judikatuře správních soudů. Je pravdou, že v již zmiňovaném rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 1 Afs 21/2006-52, na který odkazovala vedle městského soudu i sama stěžovatelka, Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozhodnutí o nařízení přezkoumání daňového rozhodnutí vydané z moci úřední instančně vyšším správcem daně podle § 55b odst. 4 tehdejšího zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, obecně je soudně přezkoumatelné a tento závěr platí i nadále za současné právní úpravy. Nejvyšší správní

soud v uvedeném rozsudku přitom vyšel z předpokladu, že nařídí-li nadřízený správce daně přezkoumání daňového rozhodnutí, znamená to, že dospěl k závěru, že toto rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a že okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši; tímto názorem je přitom správce daně, který rozhodl v posledním stupni, pro následné přezkumné řízení vázán. Dále Nejvyšší správní soud poukázal na to, že nařízením přezkoumání daňového rozhodnutí nastává v právní sféře daňového subjektu nejistota ohledně výše jeho již stanovené daňové povinnosti.

[17] O takovou situaci se však v posuzovaném případě nejedná. O stěžovatelské žádosti o vrácení správních poplatků nebylo rozhodnutím krajského úřadu, jehož přezkoumání bylo nařízeno, rozhodnuto (nelze zde tedy hovořit o tom, že by jí toto rozhodnutí zakládalo právní jistotu ohledně výsledku daňového řízení) a důvody, které vedly k nařízení přezkoumání, se týkaly výlučně postupu krajského úřadu v řízení, nikoli oprávněnosti stěžovatelské žádosti. Žalovaný, resp. ministr financí, tedy ani nevyslovili závazný právní názor týkající se věci samé (k tomu viz níže). Pro posouzení přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o nařízení přezkoumání daňového rozhodnutí je přitom podstatné, zda bylo rozhodnutím, jehož přezkoumání je nařízeno, autoritativně rozhodnuto o daňové povinnosti daňového subjektu (tj. o její existenci a/nebo výši).

[18] V posuzovaném případě bylo žalobou napadenými rozhodnutími žalovaného a ministra financí nařízeno přezkoumání rozhodnutí krajského úřadu, kterým nebylo stanoveno, zda stěžovatelce mají, nebo nemají být vráceny zaplacené správní poplatky, ale pouze, jak již bylo konstatováno, byla věc procesně vadným postupem vrácena městskému úřadu. Ani skutečnost, že má nařízení přezkoumání rozhodnutí vůči takto přezkoumávanému rozhodnutí dle § 123 odst. 4 daňového řádu odkladný účinek, tedy v tomto případě (na rozdíl od situace, kdy je takto zasaženo do pravomocně stanovené daňové povinnosti) přímo nezasáhla do právní sféry stěžovatelky.

[19] Na uvedeném nic nemění ani to, že krajský úřad následně v přezkumném řízení dle § 123 odst. 5 daňového řádu změnil své předchozí rozhodnutí tak, že stěžovatelské odvolání zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Proti takovému rozhodnutí má stěžovatelka možnost brojit, po vyčerpání řádného opravného prostředku podle daňového řádu (tj. odvolání, byť stěžovatelku krajský úřad ve svém novém rozhodnutí ze dne 25. 4. 2023, č. j. MSK 133768/2022, nesprávně poučil, že se proti tomuto rozhodnutí nelze odvolat) samostatnou žalobou, a není tedy důvod ho zohledňovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž žalovaný nařídil přezkoumání předchozího rozhodnutí krajského úřadu.

[20] Nelze přisvědčit ani tvrzení stěžovatelky, že ministr financí vyslovil v bodě 30 žalobou napadeného rozhodnutí závazný právní názor, jímž předurčil výsledek přezkumného řízení. Stěžovatelka zjevně naráží na část rozhodnutí, v níž ministr financí uvedl: „Výsledkem krajským úřadem provedeného přezkumného řízení by mělo být vydání rozhodnutí dle § 123 odst. 5 daňového řádu. Tím podle výsledků tohoto přezkumného řízení původní rozhodnutí zruší, nebo změní, jestliže zjistí, že byly naplněny podmínky podle § 121 odst. 1 daňového řádu; v opačném případě přezkumné řízení zastaví.“ Citovaná pasáž rozhodnutí představuje pouhý popis zákonem předpokládaného postupu krajského úřadu, včetně možných procesních vyústění tohoto postupu. Jedná se o téměř doslovný přepis části § 123 odst. 5 daňového řádu. Ministr financí (či v obdobné pasáži svého rozhodnutí

pokračování

žalovaný) zde tedy v žádném případě nepředurčil výsledek přezkumného řízení, neboť nad rámec znění zákona nekonkretizoval, jak má krajský úřad v přezkumném řízení rozhodnout. Lze rovněž opětovně zdůraznit, že ani důvody, které žalovaného vedly k nařízení přezkoumání, se netýkaly posouzení důvodnosti stěžovatelkou podané žádosti, ale pouze postupu krajského úřadu v řízení, a nemohly tedy předurčovat výsledek přezkumného řízení.

[21] Vzhledem k uvedenému nemohla být důvodná ani stížní námitka, podle níž měl městský soud stěžovatelku poučit o možnosti změnit podanou žalobu na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. (resp., že se měl zabývat tím, zda stěžovatelce nelze poskytnout soudní ochranu touto cestou).

[22] Z § 82 s. ř. s. vyplývá, že se zásahovou žalobou může domáhat ochrany každý, kdo „*tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo*“. Ochranu podle uvedeného ustanovení lze tedy poskytnout pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v citovaném ustanovení. Žalobce musí být 1) přímo zkrácen na svých právech, 2) nezákonným, 3) zásahem, pokynem nebo donucením, 4) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím, 5) a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Není-li byt jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).

[23] Z výše uvedeného je zřejmé, že důvodem odmítnutí stěžovatelčiny žaloby bylo to, že žalobou napadené rozhodnutí nijak nezasáhlo do její právní sféry; jinými slovy nebyla jím přímo zkrácena na svých právech. V takovém případě se zjevně nemohlo jednat ani o nezákonný zásah správního orgánu. Pokud se městský soud touto stěžovatelkou naznačenou eventualitou, která však vůbec nepřicházela v úvahu, v napadeném rozsudku výslovně nezabýval, nelze v tom spatřovat žádné pochybení.

IV.

Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti dle spisu žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. ledna 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu